

ДЖИМ КОРБЕТ ПОУАЛГАРСКИЯТ САМЕЦ

Превод от английски: Здравко Станков, Борис Паланков, 1968

chitanka.info

На пет километра от нашата зимна къща в самото сърце на гората има открита поляна, дълга четиристотин и широка двеста метра, покрита със смарагденозелена трева и обградена с големи дървета, обвити с пълзящи тръстики. На тази поляна, която нямаше равна на себе си по красота, за пръв път видях тигъра, известен из целите Съединени провинции под името Поуалгарския самец, който от 1920 до 1930 година представляваше за всички ловци на едър дивеч най-търсеният и желан трофей.

През една зимна утрин слънцето току-що бе изгряло, когато минавах по билото, на хълма над поляната. В дъното ѝ двадесетина диви червени кокошки ровеха из окапалите листа край едно кристално бистро ручейче, а повече от петдесет лаещи елена бяха пръснати и пасяха из смарагдено зелената трева. Наблюдавах тази картина, седнал на един дънер с цигара в уста, когато най-близката до мен кошута вдигна глава, обърна се към мен и нададе тревожен вик. В следващия миг Самецът изскочи на поляната из гъстите шубраци под мен. Той застана една дълга минута с високо вдигната глава, наблюдавайки картината, която се откриваше пред очите му, а после с бавни и спокойни крачки се упъти през поляната. Със своя богато обагрен зимен кожух, осветен от утринното слънце, той представляваше истинска наслада за окото, докато, извъръщайки глава ту вляво, ту вдясно, минаваше надолу по широката пътека, която елените му бяха проправили в тревата. Той легна при ручея и, утоли жаждата си, после прекоси отсреща, навлизайки в гъстите гористи джунгли оттатък, и изрева три пъти в знак на доволство от страхопочитанието, засвидетелствано му от обитателите на джунглите. Защото от момента, когато той излезе на поляната, нямаше елен, който да не издаде тревожен вик, кокошка да не изкудкудака, маймуна — от цялото стадо маймуни по дърветата — да не изкряка.

Тази сутрин Самецът бе излязъл на далечна обиколка, защото леговището му се намираше в едно дърво на десет километра оттук. Понеже живееше в област, където обикновено ловяха тигрите с помощта на слонове, той бе постъпил твърде благоразумно, като си бе избрал този дом. Дерето, което минаваше между предхълмията в подножието на планината, беше дълго един километър, а от двете му страни се издигаха стръмни хълмове, достигащи до триста метра височина. На горния край на дерето имаше водопад, висок около седем

метра, а в долния край, гдето водата си пробиваше път през пласт червена глина, то се стесняваше на два метра и половина. Всеки ловец, който би желал да премери силите си със Сámeца у дома му, би трябвало по неволя да опита щастието си пеша. Това сигурно убежище, от една страна, и наредбите на властта, които забраняваха нощната стрелба, от друга, даваха възможност на Сámeца да опази невредима скъпата си кожа.

Много хора бяха правили упорити опити да го хванат с помощта на биволи, поставяни като примамка, но никой още не бе успял да даде изстрел по Сámeца, макар че, доколкото ми е известно, животът му е висял на косъм на два пъти.

Първия път, след като една хайка била идеално проведена, въжето, на което бил окачен маханът, в критичния момент се оплело в пушката на Фред Андерсон, а втория път Сámeцът се озовал до махана, преди още да започне хайката, и заварил Еди Хюиш да пълни лулата си. И в двата случая го видели само на няколко метра разстояние и докато Андерсон казваше, че бил голям колкото шотландско пони, Еди твърдеше, че бил колкото магаре.

През зимата, след като тези двама мъже и много други като тях бяха правили редица несполучливи опити да убият тигъра, аз заведох нашия комисар Уиндам, който по-добре от всеки друг познаваше тигрите в Индия, на едно пожарище на горния край на дерето, в което живееше Сámeцът, за да му покажа пресните отпечатьци от стъпки, които бях открил същата сутрин в пожарището. Уиндам се придружаваше от двама от най-опитните си шикари и след като тримата измериха и разгледаха внимателно стъпките, Уиндам каза, че опънат на колчета, тигърът ще дойде 3,05 метра на дължина от колче до колче; единият шикари казваше, че ще излезе 3,18 метра по извивките, а другият твърдеше, че и ще излезе 3,21 метра или малко повече. И тримата еднородно заявиха, че не са виждали никога следи на по-голям тигър.

През 1930 година Министерството на горите започна масово изсичане на гората в местността около леговището на Сámeца и той, обезпокоен и подплашен, смени леговището си. Това узнах от двама ловци, които си бяха извадили ловни билети, с цел да убият тигъра. Ловните билети се издават само за петнадесет дни в месеца и през тази

зима много ловни дружини се изредиха една след друга, без да успеят да срещнат тигъра.

Към края на зимата един стар пощенски бегач, който минаваше край портата ни всяка сутрин и всяка вечер, правейки своя дванадесеткилометров маршрут от нас до едно планинско село и обратно, дойде при мен една вечер и ми съобщи, че като излизал тази сутрин от нашето село, открил най-големите дири на тигър, каквито бил виждал въобще през своята тридесетгодишна служба. Тигърът, каза той, бил дошъл от запад и след като вървял около двеста метра по пътя, тръгнал на изток, като хванал една пътека, която започвала от едно бадемово дърво. Това дърво се намираше на около шест километра от нашата къща и представляваше добре известен пътен знак. Пътят, който бе хванал тигърът, минава цял километър през много гъсти джунгли, преди да пресече едно широко речно корито, а после се съединява с пътеката за говеда, която обикаля подножието на хълмовете и след това навлиза в дълбока и гъсто обрасла с дървета долина — тъкмо подходящо място, което тигрите обичат.

Рано на другата сутрин, последван от Робин, излязох да разгледам местността, като целта ми беше да се добера до онази точка, където пътеката за говеда навлизаше в долината, защото тук се виждат следите на всички животни, които влизат или излизат от гората. Още като тръгнахме, Робин сякаш разбра, че ни предстои много специална задача, та не обърна ни най-малко внимание на дивите кокошки, които вдигнахме, на пасящия елен, който ни остави почти да се доближим до него, и на двата самбурски елена, които бяха застанали и ревяха срещу нас. Там, където пътеката навлизаше в долината, пътят беше каменист и когато стигнахме, Робин наведе глава и много внимателно започна да души камъните, а като му дадох знак да продължава, той се обърна и тръгна надолу по пътеката, вървейки един метър пред мен. По държането му познах, че е надушил тигъра и че дирята му беше прясна. Сто метра по-надолу, където пътеката ставаше равна и вървеше в подножието на хълма, почвата беше мека. Тук забелязах дирите на тигър и един поглед беше достатъчен да ми даде да разбера, че сме по дирите на Самеца и че той е само на една или две минути разстояние пред нас.

Отвъд меката почва пътеката вървеше триста метра из камънаци, преди да се спусне стръмно надолу, за да излезе на открита равнина.

Ако тигърът не се отклонеше от пътеката, може би щяхме да го видим на това открито място. Извървяхме още петдесет метра, когато Робин се спря и след като започна да души внимателно един стрък трева отляво на пътя, изви и навлезе в тревата, която тук бе висока шестдесет сантиметра. От другия край на тревата започваше място, широко около четиридесет метра и обрасло с клеродендрони. Тези растения се срещат във вид на гъсти храсти, достигат един и половина метра височина и имат широко разперени листа и големи съцветия, прилични на дивите кестени. Тук обичат особено много да се крият тигрите, самбурските елени и дивите свине заради дебелата им сянка.

Когато Робин стигна до клеродендроните, той се спря и се отдръпна заднишком към мен, давайки ми по този начин да разбера, че не вижда в отсрещните храсти и иска да го нося. Повдигнах го, турих задните му крака в левия си джоб и след като провря предните си лапи под лявата ми ръка, той се почувства сигурно и удобно настанен, а на мен и двете ми ръце бяха свободни да боравят с пушката. В подобни случаи Робин беше крайно сериозен и каквото и да видехме, както и да се държеше пляквата ни преди или след изстрела, той не мръдваше, за да не отклони или пък да закрие дивеча от погледа ми. Предвижвайки се много бавно, извървяхме половината път през клеродендроните, когато забелязах, че храстите непосредствено пред нас се клатят. Почаках, докато тигърът излезе от храстите, и пристъпих напред, очаквайки да го зърна всред почти голите джунгли, но той никъде не се виждаше. А когато свалих Робин на земята, той сви вляво, показвайки, че тигърът бе слязъл в едно близко, дълбоко и тясно дере. Това дере водеше към подножието на пуст хълм, по който имаше пещери, из които често се мяркаха тигри. Но понеже аз сега не бях въоръжен така, че да мога да се справя с тигъра от близко разстояние, а освен това, понеже бе време за закуска, Робин и аз се обърнахме кръгом и се упътихме към къщи.

След закуска се върнах сам, въоръжен с тежка 0,450-калибрена пушка, и като се приближих до хълма, който в старо време бил използван от местните жители за сборен пункт срещу нашествениците гурки, чух звънтене на голяма биволска хлопка и един човек, който викаше нещо. Тези звукове долитаха до мен откъм върха на хълма, който е плосък и широк около половин декар, та затова се изкачих там и видях, че един човек се бе покатерил на някакво дърво,

удряше по изсъхнал клон с тъпото на брадвата си и викаше, а около дънера на дървото се бяха събрали биволи. Като ме видя, човекът ми извика и съобщи, че съм пристигнал тъкмо на време, за да спася него и биволите му от един шейтан — тигър, голям като камила, който от няколко часа ги гонел. От думите му разбрах, че той е пристигнал на хълма непосредствено след като Робин и аз си бяхме тръгнали за в къщи, и като тръгнал да реже бамбукови листа за своите биволи, видял един тигър да се приближава към него. Той извикал, за да прогони тигъра, както правил това много пъти по-рано, но вместо да си отиде, този тигър започнал да ръмжи. Тогава човекът си плюл на петите и последван от биволите си, се изкатерил на най-близкото дърво. Без да обръща внимание на виковете му, тигърът започнал да обикаля около дървото, а биволите насочили глави към него. Тигърът е чул вероятно, че аз идвам, защото си отишъл минута преди да пристигна. Този човек беше мой стар приятел, който, преди да се скара с главатаря на своето село, бе ходил често на лов из тези джунгли без позволено с пушката на главатаря. Сега той ме помоли да го изведе заедно с биволите му из джунглите. При това положение му казах да мине напред, а аз тръгнах отзад, за да гледам някой бивол да не се отклони от пътя. Отначало биволите не искаха да разтурят здравия кръг, който бяха образували, но след като ги подканихме по-настоятелно, успяхме да ги накараме да тръгнат и бяхме на средата на откритата равнина, за която споменах, когато чухме тигърът да реве в джунглите отдалеч.

Селянинът ускори крачките си и аз подканих биволите да побързат, защото имахме да изминаваме два километра много гъсти джунгли, които се простираха между нас и широкото голо речно корито, зад което се намираше селото на моя приятел; там биволите му щяха да бъдат в безопасност.

Спечелил съм си славата, че повече обичам да фотографирам животните, отколкото да ги убивам, та преди да се разделим с приятеля ми, той ме помоли този път да оставя настрана снимките и да убия тигъра, за когото ми каза, че бил толкова голям, че можел да изяде по един бивол на ден, и за двадесет и пет дни да го съсипе. Обещах му да сторя всичко, което е по силите ми, и се върнах обратно по същия път до откритата равнина, за да преживея нещо, което се отпечата завинаги и дълбоко в паметта ми, и то с всичките си подробности.

Излязъл на равнината, седнах да почакам тигърът да ми открие местонахождението си или пък да разбере от обитателите на джунглите къде се намира. Беше около три часа след обяд и понеже слънцето грееше топло и приятно, отпуснах глава върху присвитите си колене и съм подремнал така няколко минути, когато чух тигърът да реве. След това той продължи да реве през няколко минути.

Между равнината и хълмовете има пояс от най-гъсти нискостъблени джунгли, широк около километър и дълъг стотици километри. Разбрах, че тигърът се намираше на хълма отвъд тези джунгли — на около километър от мен, а по начина, по който реवेशе, явно бе, че си търси другарка.

Стар коларски път, прокаран преди няколко години за свличане на дървен материал, започваше от горния ляв ъгъл на равнината близо до мястото, където бях седнал, и вървеше почти в права линия към мястото, откъдето реवेशе тигърът. Този път би ме извел в посока към ревящия тигър, но по хълма растеше висока трева, а без помощта на Робин вероятността да го открия бе слаба. Затова вместо да тръгна да диря тигъра, реших, че той трябва да дойде да ме търси. Бях твърде далеч, за да може той да ме чуе, затова изтичах нагоре по коларския път на няколкостотин метра, сложих пушката си на земята, изкачих се на върха на едно високо дърво и извиках три пъти. Тигърът веднага ми се обади. Спуснах се по дървото, хукнах обратно, ревейки, и излязох на равнината, без да успея да намеря подходящо място да седна и дочакам тигъра. Нещо трябваше да се направи, и то бързо, защото тигърът вече се приближаваше, и тъй, след като подминах една малка вдлъбнатина в земята, пълна с мътна воняща вода, проснах се по корем на откритата поляна на двадесетина метра от мястото, дето пътеката навлизаше в нискостъблените гъсталаци. От тази точка виждах ясно на петдесет метра нагоре по коларския път, където един храст, надвиснал над пътеката, препречваше погледа ми по-нататък. Ако тигърът слезеше по коларския път, както очаквах, реших да стрелям по него веднага след като премине това препятствие.

Отворих пушката, за да се уверя още един път, че е пълна, отпуснах предпазителя и подпрял удобно лакти на меката трева, зачаках да се появи тигърът. Не бях викал, откакто излязох на равнината, и за да му дам правилна насока, изревах сега тихо, на което той веднага ми отговори от разстояние сто метра. Ако вървеше с

обичайната си бързина, според мен той трябваше да мине покрай храста след тридесет секунди. Преброих бавно това число и продължих да броя до осемдесет, когато с крайчеца на окото си забелязах едно движение вдясно пред себе си, където храсталаците бяха само на десетина метра от мен. Обърнах очи в тази посока и видях една голяма глава да се подава над храстите, които тук бяха високи около метър и двадесет. Тигърът бе само на около половин метър навътре в гъсталака и се виждаше само главата му. Когато извих много бавно дулото на пушката си нататък и се прицелих, забелязах, че главата му не бе насочена съвсем право срещу мен, а понеже стрелях нагоре, а той гледаше надолу, премерих се на два и половина сантиметра под лявото му око, натиснах спусъка и през следващия половин час едва не умрях от страх.

Наместо да падне мъртъв, както очаквах, тигърът се вдигна, опънат цял във въздуха над храстите, и падна възник върху едно дърво, дебело около тридесет сантиметра, съборено от бурите, но още зелено. Той се хвърли с невероятна ярост върху това дърво и започна да го къса на парчета, ревейки непрестанно, и то с ужасен рев, който смразяваше кръвта ми, сякаш че нападаше най-върлия си неприятел. Клоните на дървото хвърчаха наоколо като откъснати от буря, а храстите откъм моята страна се тресяха и издуваха и всеки момент очаквах да се хвърли върху мен, защото, когато стрелях, той ме гледаше и знаеше къде съм.

Толкова се уплаших, че дори не посмях да напълня отново пушката си от страх да не би най-слабото ми движение да привлече вниманието на тигъра. Половин час лежах така и се обливах в пот, поставил единия си пръст върху левия спусък. Най-сетне клоните на дървото и храстите престанаха да се тресат и ревовете му станаха по-редки и в края на краищата за голямо мое успокоение спряха. Аз продължих да лежа съвсем неподвижен още половин час с ръце, изтръпнали от тежестта на пушката, а после, помагайки си с пръстите на краката, започнах да се издърпвам назад. Като се предвиждах по този начин на около тридесетина метра, изправих се на крака и пропълзявайки ниско по земята, се отправих към спасителния заслон на най-близкото дърво. Тук постоях няколко минути и понеже сега всичко бе тихо, слязох и се упътих към къщи.

На другата сутрин се върнах, придружен от един от своите хора, опитен в катерене по дърветата. Миналата вечер бях забелязал, че на края на откритата поляна имаше дърво на около четиридесет метра от мястото, където беше паднал тигърът. Приближихме се много внимателно до това дърво и аз застанах до него, а моят човек се изкачи на върха му. След като разгледа дълго и внимателно цялото място наоколо, той погледна към мен и поклати глава, а когато слезе на земята, ми обясни, че храстите били смачкани на голямо разстояние, но тигърът не се виждал.

Накарах го отново да се покатери на дървото, като му казах да внимава добре и да ме предупреди, ако види някакво движение из храстите, а аз отидох напред, за да разгледам мястото, където тигърът бе вилнял. Той бе изпочупил клони и изкъртил големи парчета от самото дърво, изкоренил бе едни храсти, а други — изскубал до корен. Наоколо беше напръскано с много кръв, а на земята имаше две локви съсирена кръв, до една, от които лежеше парче кост 2,5 на 2,5 сантиметра, която, след като разгледах внимателно, установих, че бе част от черепа на тигъра.

Никакви кървави дири не извеждаха наникъде и това обстоятелство, съпоставено с двете локви кръв, доказваше, че тигърът е бил още тук, когато съм си отишъл, и че предпазните мерки, които бях взел миналата вечер, са били много необходими, защото, когато предприех своето „отстъпление“, съм бил само на десет метра от най-опасния звяр в света — един току-що ранен тигър. Обикаляйки мястото, открих по листата, които се бяха докосвали до лицето му, тук-там слаби кървави петна. Забелязах, че тези следи, установяващи посоката, в която е минал тигърът, извеждаха по права линия до една индийска тополя на двеста метра оттук. После се върнах и се покатерих на дървото, където се бе качил моят човек, за да хвърли отгоре поглед върху мястото, което трябваше да извървя, защото имах неприятното чувство, че ще заваря тигъра жив — застрелян в главата тигър може да живее с дни, а може и да оздравее от раните си. Наистина на този тигър липсваше част от черепа, но понеже никога досега не бях имал случай да се справям с тигър в подобно състояние, не знаех дали ще живее няколко часа или дни, или пък въобще ще остане жив, за да си умре от старост. Затова реших да постъпя с него,

както се постъпва обикновено с ранен тигър, и при гонитбата му да не поемам рискове, които биха могли да се избягнат.

Видях от високото дърво, че малко вляво от правата линия, водеща към индийската топола, имаше две дървета — по-близкото на тридесет метра от кръвта, а другото петдесет метра по-нататък. Оставих човека на дървото, слязох, взех пушката си и една двуцевка със сто дребни сачми и много предпазливо се доближих до по-близкото дърво, по което се изкатерих на десет метра височина, след което издърпах отгоре пушката и двуцевката с помощта на здрава връвчица, на която ги бях вързал. Поставих пушката в един чатал на дървото, откъдето можех удобно да я грабна в случай на нужда, и започнах да ръся храсталаците с дребни сачми метър след метър до подножието на второто дърво. Правех това, с цел да открия тигъра, като предполагах, че е жив и се върти насам, защото един ранен тигър, като чуе изстрел наблизо или пък го удари сачма, или започва да реве, или се хвърля да напада. Като не успях да открия тигъра, отидох до второто дърво и поръсих храсталаците на няколко метра през индийската топола, като последният изстрел дадох в самото дърво. Стори ми се след този последен изстрел, че чух едно слабо ръмжение, но то не се повтори и аз го отдадох на въображението си. Торбата ми с патрони беше вече празна, затова извиках човека, обявих днешната ни работа за приключена и се върнах в къщи.

Когато се завърнах на другата сутрин, заварих моя приятел — биволаря — да пасе биволите си на равнината. Той въздъхна с голямо облекчение, като ме видя, а после ми обясни защо. Тревата беше още росна, но намерихме сухо място, където седнахме да изпушим по една цигара и да си разкажем кой какво бе преживял. Моят приятел, както вече споменах, беше ловувал без разрешение твърде дълго време и понеже беше прекарал целия си живот из джунгли, където и ловуваше, и пасеше биволите си, естествено, че познаваше тези, джунгли много добре.

След раздялата ни онзи ден при широкото голо речно корито той прекосил на отсрещната страна, седнал и се послушал, надявайки се да чуе нещо от посоката, в която бях тръгнал. Чул да реват два тигъра, чул и гърмежа ми, и дългото бесуване на тигъра и много естествено заключил, че съм убил единия от тигрите и че другият ме е удавил. Като се върнал на другия ден на същото място, озадачили го много

стоте изстрела, а тази сутрин, не можейки повече да въздържа любопитството си, дошъл да види какво е станало. Привлечени от дъха на кръв, биволите му показали мястото, където бил паднал тигърът, и той видял засъхналите локви и парчето кост. Според него никое животно не би могло да живее повече от няколко часа с така разбит череп и той бе толкова сигурен, че тигърът е мъртъв, че предложи да откара биволите си в джунглите и да го намери с тяхна помощ. Слушал бях за тоя начин на дирене тигри с помощта на биволи, но сам аз не бях го опитвал и след като приятелят ми се съгласи да го обезщетя за всяка евентуална щета, аз приех предложението му.

Подбрахме биволите, двадесет и пет на брой, и придържайки се към линията, която бях осеял предишния ден със сачми, се отправихме към индийската топола, последвани от биволите. Напредвахме бавно, защото не само че трябваше да отстраняваме с ръце храстите, високи до брадите ни, за да гледаме къде да стъпим, но трябваше често да възпираме и биволите, които бяха склонни естествено да се отбиват встрани. Като се приближихме до индийската топола, гдето храстите бяха по-редки, видях малка вдлъбнатина, пълна със смачкани окапали листа, по които личаха петна кръв, едни засъхнали, други, започнали да се съсирват, а едно съвсем прясно. А когато попипах земята, тя бе топла. Макар и невероятно, тигърът бе лежал в тази вдлъбнатина предишния ден, когато изстрелях стоте патрона, и се бе махнал едва след като е видял, че ние с биволите се приближаваме. Биволите сега видяха кръвта и започнаха да ровят земята с копитата си и да пръхтят. Но понеже се уплашиха, да не би да се озовем срещу един тигър, готов да ни нападне, и раздразнените биволи, хванах приятеля си за лакътя и го накарах да се обърнем и излезем на откритата равнина, последвани от биволите. Когато излязохме на по-безопасно място, изпратих човека да си отиде в къщи, а пък аз му казах, че ще се върна на другия ден, за да се справя сам с тигъра.

Пътеката за джунглите, по която минавах всеки ден на отиване и на връщане от къщи, минаваше из мека почва и по нея днес, на четвъртия ден, открих пресните дири на голям мъжки тигър. Тръгнах по тези дири и видях, че тигърът бе влязъл в гъст шубрак на стотина метра вдясно от индийската топола. Тук се появи едно неочаквано усложнение, защото, ако сега в тези джунгли срещнех тигъра, не бих могъл да знам, без да го видя отблизо, дали е раненият тигър или друг.

Но оставих да се справя с това усложнение, когато стане нужда. Да си блъскам главата предварително бе безполезно. Затова навлязох в храстите и се отправих към вдлъбнатината до дънера на индийската топола.

Нямаше кървави дири, по които да вървя, затова вървах цял час в зигзаг през храстите, в които беше невъзможно да видиш повече от няколко сантиметра пред себе си, докато излязох на речно корито, широко около три метра. Погледнах нагоре по него и зърнах левия заден крак и опашката на тигър. Тигърът стоеше съвсем неподвижен, тялото му бе скрито зад едно дърво и се виждаше само този му крак. Вдигнах пушката си, но после я свалих. Лесно би било да му счупя крака, защото тигърът бе само на десетина метра от мен, и точно така трябваше да постъпя, ако пред мен стоеше раненото животно. Но из тази местност имаше два тигъра, а ако счупех крака на другия, само бих си удвоил трудностите, които и без това бяха значителни. Изведнъж кракът се отдръпна и чух как тигърът се отдалечи, а след като отидох на мястото, където беше застанал, открих няколко капки кръв, но вече беше твърде късно да съжалявам, че не му счупих крака.

По-нататък на петстотин метра имаше поточе. Твърде вероятно бе точно сега, когато тигърът се съвземаше от нанесената му рана, да се упъти към него. С цел да пресека пътя му или ако не успея да сторя това, да го причакам при водата хванах една пътека, като знаех, че тя извежда на ручей, и вървах известно време по нея, когато един самбурски елен излая от лявата ми страна и хукна през джунглите. Явно бе, че сега тигърът се намираше някъде около мен, и щом направих няколко крачки, чух как сух клон се счупи с голям шум, сякаш някакво едро животно пада върху него. Звукът долетя от разстояние петдесет метра, точно оттам, където бе излаял еленът. Самбурът по безсъмнен начин бе предупредил обитателите на джунглите за присъствието на тигър, а само тигърът би могъл да строши сухия клон. Затова се сниших и като пълзях на ръце и крака, се отправих по посоката, откъдето дойде звукът.

Храстите тук бяха високи два до пет метра, с гъсто обрасли с листа горни клони, но с малко листа по стъблата, така че през тях можех да виждам на разстояние от три до пет метра. Така пропълзях тридесетина метра, като се надявах, че ако тигърът ме нападне, ще направи това отпреде ми (защото в никоя друга посока не бих могъл да

стрелям), когато забелязах нещо червено, осветено от слънчевите лъчи, които се провираха между горните листа. Може би беше само купчина сухи листа, но може би беше и тигърът. Бих могъл да видя по-добре този предмет, като изляза около два метра вдясно, затова наведох глава така, че брадата ми се опря о земята, пропълзях това разстояние, влачейки се по корем, и като вдигнах глава, видях тигъра пред себе си. Той бе приклеknал и ме наблюдаваше, а слънцето огряваше лявата му плешка. Отправих му двата си куршума и той се преметна на една страна, без да издаде звук.

Застанал над него, разглеждайки великолепните му размери, не беше нужно да проверявам ходилата на краката му, за да се уверя, че пред мен лежеше Поуалгарският семец.

Входната рана от куршума, изстрелян преди четири дни, бе закрыта от една бръчка на кожата му, а на задната част на главата му имаше дупка, която за голяма моя изненада беше идеално чиста и заздравяла. Знаех, че у дома се ослушвах за гърмежа на пушката ми, затова побързах да се върна и успокоя своите хора, а докато разказвах последната фаза от лова и пиех чаша чай, хората ми се насъбраха.

Придружен от сестра си, Робин и една група от двадесет души носачи, аз се върнах на мястото, където лежеше тигърът, и преди да го вържат с въжетата за една греда, сестра ми и аз го премерихме от носа до края на опашката и обратно. У дома пак го премерихме, за да се уверим, че не сме направили грешка първия път. Тези мерки са без всякаква стойност, защото нямаше обективни свидетели да ги удостоверят. Мерките обаче са интересни, защото показват с каква точност опитните планинци, могат да съдят за дължината на един тигър по отпечатъците от стъпките му. Уиндам, както си спомняте, каза, че тигърът е 3,05 метра от колче до колче, което представлява приблизително 3,15 метра по извивките. А докато единият шикари каза, че ще дойде 3,12 метра по извивките, другият каза, че ще дойде 3,15 метра или малко повече. Седем години след като тези изчисления бяха направени, сестра ми и аз установихме, че тигърът бе 3,18 метра по извивките.

Разказах тази история малко по-надълго, тъй като съм сигурен, че всички, които идваха гонят този тигър между 1920 и 1930 година, ще искат да узнаят как е завършил животът си Поуалгарският семец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.